

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. ВОБЕК
представено на 7 септември 2017 година¹

Дело C-691/15 P

**Европейска комисия
срещу
Bilbaína de Alquitranes, SA
Deza, a.s.
Industrial Química del Nalón, SA
Koppers Denmark A/S
Koppers UK Ltd
Koppers Netherlands BV
Rütgers basic aromatics GmbH
Rütgers Belgium NV
Rütgers Poland Sp. z o.o.
Bawtry Carbon International Ltd
Grupo Ferroatlántica, SA
SGL Carbon GmbH
SGL Carbon GmbH
SGL Carbon
SGL Carbon, SA
SGL Carbon Polska S.A.
ThyssenKrupp Steel Europe AG
Tokai erftcarbon GmbH**

„Обжалване — Околна среда — Класифициране, етикетиране и опаковане на вещества и смеси — Адаптиране към техническия прогрес — Класифициране на „смола, каменовъглен катран, високотемпературен“, като вещество с остра водна токсичност, категория 1 (H400), и с хронична водна токсичност, категория 1 (H410)

I. Въведение

1. Делото е свързано със съвместяването на сложни научни оценки, от една страна, с изискването за законосъобразност в действията на администрацията, от друга. В случаите, в които законодателството установява списък с „релевантни фактори“, които следва да се вземат предвид в рамките на такава оценка, следва ли този списък да се счита за изчерпателен, от което за административните органи произтича задължение да не вземат предвид никакви други фактори? Това е основният правен въпрос в настоящото производство по обжалване.

¹ Език на оригиналния текст: английски.

2. „Смолата, каменовъглен катран, високотемпературен“ (наричана по-нататък „СККВ“) (ЕО № 266-028-2) е твърдо черно вещество, остатъчен продукт от дестилацията на високотемпературен каменовъглен катран. То е вид UVCB вещество, тоест вещество със сложен и променлив състав. СККВ е класифицирана съгласно Регламент (ЕС) № 944/2013 (наричан по-нататък „спорният регламент“)² като вещество с остра водна токсичност, категория 1 (H400), и с хронична водна токсичност, категория 1 (H410). Класификацията се основава на „метода на сумиране“, при който веществата се класифицират според класификацията на техните съставки.

3. Bilbaína de Alquitranes, SA и др.³ (наричани по-нататък „ответниците“) са доставчици и потребители надолу по веригата на СККВ. Те оспорват валидността на спорния регламент пред Общия съд. С решение по дело T-689/13⁴ Общият съд отменя спорния регламент в частта относно класификацията на СККВ (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“). По същество основание за решението му е, че когато класифицира СККВ като вещество с остра водна токсичност, категория 1 (H400), и с хронична водна токсичност, категория 1 (H410), Комисията не е отчела обстоятелството, че СККВ почти не се разтваря във вода.

4. Настоящата жалба на Комисията е насочена против обжалваното съдебно решение и излага три основания за обжалване. Първо, Комисията твърди, че обжалваното съдебно решение е опорочено поради липса на мотиви. Второ, Общият съд е допуснал явна грешка, по-специално като е приел, че при прилагане на „метода на сумиране“ за целите на класификацията, Комисията е трябвало да отчете разтворимостта на СККВ като цяло. Трето, Общият съд е надхвърлил пределите на компетентността си за контрол по делото, с което е изопачил представените пред него доказателства.

II. Правна уредба

1. Право на Съюза

1. Регламент (ЕС) № 1272/2008 (наричан по-нататък „Регламентът CLP“)

5. Член 1 от Регламента CLP относно класифицирането, етикетирването и опаковането на вещества и смеси⁵ гласи, че „[ц]елта на настоящия регламент е да гарантира високо ниво на защита на човешкото здраве и околната среда, както и свободно движение на веществата, смесите и изделията, [...] чрез а) хармонизиране на критериите за класифициране на веществата и смесите [...]“.

2 Регламент на Комисията от 2 октомври 2013 година за изменение с цел адаптиране към научно-техническия прогрес на Регламент (ЕО) № 1272/2008 на Европейския парламент и на Съвета относно класифицирането, етикетирването и опаковането на вещества и смеси (ОВ L 261, 2013 г., стр. 5).

3 Deza, a.s.; Industrial Química del Nalón, SA; Koppers Denmark A/S; Koppers UK Ltd; Koppers Netherlands BV; Rütgers basic aromatics GmbH; Rütgers Belgium NV; Rütgers Poland Sp. z o.o.; Bawtry Carbon International Ltd; Grupo Ferroatlántica, SA; SGL Carbon GmbH; SGL Carbon GmbH; SGL Carbon; SGL Carbon, SA; SGL Carbon Polska S.A.; ThyssenKrupp Steel Europe AG; Tokai erftcarbon GmbH.

4 Решение от 7 октомври 2015 г., Bilbaína de Alquitranes и др./Комисия (T-689/13, непубликувано, EU:T:2015:767).

5 Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно класифицирането, етикетирването и опаковането на вещества и смеси, за изменение и за отмяна на директиви 67/548/ЕИО и 1999/45/ЕО и за изменение на Регламент (ЕО) № 1907/2006 (ОВ L 353, 2008 г., стр. 1 и поправки в ОВ L 16, 2011 г., стр. 1 и ОВ L 394, 2016 г., стр. 1).

6. Дял V съдържа правила за хармонизиране на класифицирането на вещества, като предвижда, че в определени случаи държавите членки могат да предлагат хармонизирано класифициране (член 37, параграф 1). В тези случаи предложението се внася в Комитета за оценка на риска, създаден съгласно член 76, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕО) № 1907/2006 (наричан по-нататък „Регламентът REACH“)⁶, който изпраща становище до Комисията, след като на заинтересованите страни е била дадена възможност да представят съображенията си (член 37, параграф 4).

7. Член 37, параграф 5 предвижда:

„Когато Комисията счете за целесъобразно да бъдат хармонизирани класифицирането и етикетиранието на дадено вещество, тя внася без неоправдано забавяне проект за решение относно включването на това вещество, заедно със съответната класификация и елементи на етикетирание [...]“.

8. След това проектът се приема в съответствие с процедурата по регулиране с контрол, посочена в член 54, параграф 3.

9. Част 4 от приложение I към Регламента CLP е озаглавена „Опасности за околната среда“. Точка 4.1 съдържа правилата за класификация във връзка с опасността за водната среда.

10. Съгласно точки 4.1.2.3 и 4.1.2.4, както и таблица 4.1.0:

„Критериите за класифициране на дадено вещество в категория 1 за остра опасност са определени само въз основа на данните за остра водна токсичност (EC_{50} или LC_{50}). Критериите за класифициране на дадено вещество в категориите от 1 до 3 за хронична опасност съответстват на стъпаловиден подход, при който първата стъпка е да се провери дали наличната информация за хроничната токсичност оправдава класифициране като дългосрочна опасност. При липса на подходящи данни за хроничната токсичност следващата стъпка е да се съчетаят два вида информация, т.е. данните за остра водна токсичност и данните за вредно въздействие върху околната среда (данни за разградимост и биоаккумуляция).

[...]

Системата въвежда също и класифициране под формата на „предпазна мрежа“ (посочена като хронична опасност, категория 4), предназначена за употреба в случаите, в които наличните данни не позволяват класифициране въз основа на официалните критерии за остра опасност, категория 1 или хронична опасност, категории 1—3, но при все това има известни основания за безпокойство (вж. примера в таблица 4.1.0).

[...]

Класифициране „предпазна мрежа“

⁶ Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и Директива 76/769/ЕИО на Съвета и Директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L396, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3).

Хронична опасност, категория 4:

Случаи, когато данните не позволяват класифициране по горепосочените критерии, но въпреки това съществуват известни основания за загриженост. Това включва например: слабо разтворими вещества, за които не е регистрирана остра токсичност при нива, по-високи от стойността на разтворимост във вода (забележка 4), които не са бързо разградими в съответствие с раздел 4.1.2.9.5 и за които експериментално определеният VCF е ≥ 500 (или, ако липсва, $\log K_{ow} \geq 4$), показващи потенциал за биоакмулиране, се класифицират в тази категория, освен ако има други научни доказателства, които сочат, че не е необходимо класифициране. Такива доказателства включват NOEC за хронична токсичност > разтворимост във вода > 1 mg/l, или други доказателства за бързо разграждане в околната среда, различни от доказателствата, предоставени чрез който и да било от методите, изброени в раздел 4.1.2.9.5.

[...]

Забележка 4:

„Няма остра токсичност“ означава, че стойността/стойностите $L(E)C_{50}$ е/са по-висока/и от разтворимостта във вода. Това се отнася и за слабо разтворимите вещества (разтворимост във вода < 1 mg/l), когато съществуват доказателства, че изпитването за остра токсичност не осигурява реално измерване на действителната токсичност“.

11. Точка 4.1.3 от приложение I, озаглавена „Критерии за класифициране на смеси“, предвижда следното:

„4.1.3.1. Системата за класифициране на смеси обхваща всички категории за класифициране, използвани за веществата: остра опасност, категория 1 и хронична опасност, категории 1—4. За да се използват всички налични данни за целите на класифицирането на опасностите за водната среда, свързани със сместа, следното се прилага, когато е подходящо [...]“

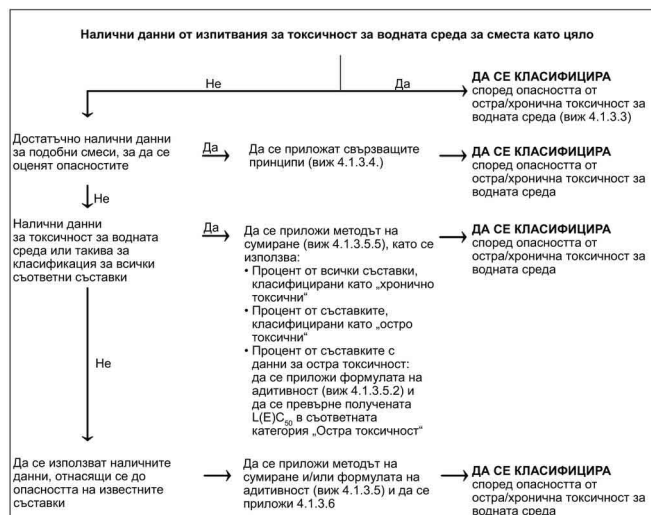
4.1.3.2. „Класифицирането на смесите като опасни за водната среда се основава на стъпаловиден подход и зависи от вида на наличната информация за сместа като цяло и за нейните съставки.“ Фигура 4.1.2 представя схематично процеса.

Стъпаловидният подход включва следните елементи:

- класифициране, основано на подложените на изпитване смеси[.]
- класифициране, основано на свързващите принципи,
- използване на „сумиране на класифицираните съставки“ и/или „формула за адитивност“.

Фигура 4.1.2

Стъпаловиден подход за класифицирането на смеси за остра и дългосрочна опасност за водната среда

12. Точка 4.1.3.5.5 от приложение I описва подробно метода на сумиране. Този метод по същество се състои в следното: i) установяване на концентрацията в състава на разглежданото вещество на всички класифицирани съставки (в %); ii) умножаване на всеки от тези % с М-коэффициент (отразяващ опасността на съответната съставка); и iii) събиране на резултатите за всички съставки, при което се получава окончателна величина в %. След това резултатът се съпоставя с различни прагове, определящи различните класификации (хронична токсичност, категории 1, 2 и 3, и остра токсичност, категория 1).

2. Регламент № 944/2013

13. Регламент № 944/2013 по-специално класифицира СККВ по отношение на водната токсичност като вещество с остра водна токсичност, категория 1, и хронична водна токсичност, категория 1.

III. Фактите и производството

14. Фактите в основата на спора са изложени в точки 1—8 от обжалваното съдебно решение.

15. Ответниците са доставчици и потребители надолу по веригата на СККВ, твърдо черно вещество, остатъчен продукт от дестилацията на високотемпературен каменовъглен катран. СККВ е едно от веществата с непознат или променлив състав, продукти от сложни реакции или биологични материали, тъй като не може да бъде напълно идентифицирана по химическия си състав.

16. На 21 ноември 2011 г. Комитетът за оценка на риска (наричан по-нататък „КОР“) ⁷ на Европейската агенция по химикали (ЕCHA) изготвя становище относно СККВ. Становището, към което е приложен допълнителен документ, който съдържа подробен анализ, извършен от КОР (наричан по-нататък „допълнителният документ“), предлага по-специално СККВ да се класифицира като вещество с остра водна токсичност, категория 1 (H400), и с хронична водна токсичност, категория 1 (H410).

⁷ Посочен в член 76, параграф 1, буква в) от Регламент № 1907/2006.

17. КОР приема, че класифицирането за водна токсичност не би могло да се основава „пряко“ на данните за самата СККВ, като посочва слабости в тези данни. Данните са получени без облъчване с ултравиолетови (УВ) лъчи, въпреки че някои многопръстенни ароматни въглеводороди (наричани по-нататък „МАВ“) от състава на СККВ са фототоксични. Освен това съответните изпитвания са били направени само с по една проба.

18. Поради това КОР приема, че класифицирането на СККВ следва да се основава на алтернативен подход за класифициране, а именно на т.нар. „метод на сумиране“. Според този подход 16-те МАВ от състава на СККВ, определени като приоритетни вещества от Environmental Protection Agency (ЕРА) (Агенция за защита на околната среда на САЩ), за които е имало достатъчно данни относно ефектите и експозицията (наричани по-нататък „16-те МАВ съставки“), се анализират поотделно с оглед на воднотоксичните им ефекти. Чрез прилагането на метод, който се изразява в изчисляване на сбора от резултатите, получени от определените за различните МАВ мултипликационни коефициенти, за да се придаде повече тежест на високо токсичните съставки на СККВ, анализът е показал, видно от становището на КОР, че СККВ следва да се класифицира като вещество с остра водна токсичност, категория 1 (Н400), и с хронична водна токсичност, категория 1 (Н410).

19. На 2 октомври 2013 г. въз основа на становището на КОР Комисията приема спорния регламент, с който СККВ се класифицира като вещество с остра водна токсичност, категория 1 (Н400), и с хронична водна токсичност, категория 1 (Н410).

IV. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

20. С жалба до Общия съд, подадена на 20 декември 2013 г., ответниците искат отмяна на спорния регламент в частта, с която СККВ е класифицирана като вещество с остра водна токсичност, категория 1 (Н400), и с хронична водна токсичност, категория 1 (Н410).

21. С решение от 7 октомври 2015 г. Общият съд уважава жалбата и отменя частично спорния регламент.

22. В точки 32—34 от обжалваното съдебно решение, което ще бъде подробно обсъдено по-долу, Общият съд приема следното:

„32 Нито Комисията, нито ЕСНА обаче доказа пред Общия съд, че като е основала класифицирането на СККВ като вещество с остра водна токсичност, категория 1 (Н400), и с хронична водна токсичност, категория 1 (Н410), на предположението, че всички налични в това вещество МАВ се разтварят във водната фаза, поради което са достъпни за водните организми, Комисията е отчела факта, че съгласно точка 1.3 от допълнителния документ, озаглавена „Физикохимични свойства“, съставките на СККВ се освобождават от СККВ само в ограничено количество и че веществото е много стабилно.

33 Първо, нито становището на КОР относно СККВ, нито допълнителният документ съдържат мотиви, от които да е видно, че като се предполага, че всички налични в това вещество МАВ се разтварят във водна фаза и са достъпни за водните организми, е отчетена ниската разтворимост във вода на СККВ. Освен това, в отговор на писмен въпрос на Общия съд, Комисията и ЕСНА успяват да докажат единствено, че в рамките на процедурата за класифициране на СККВ е отчетена водната разтворимост на 16-те МАВ съставки, разгледани поотделно. В допълнение, в отговор на въпрос на Общия съд по време на съдебното заседание, Комисията и ЕСНА посочват само, че е било предположено, че всички МАВ в СККВ се разтварят във вода, доколкото водната токсичност на това вещество е била разгледана само с оглед на съставките му. Тези мотиви обаче не позволяват да се докаже, че ниската разтворимост на това вещество е взета предвид.

34 Второ, трябва да се отбележи, че съгласно точка 1.3 от допълнителния документ най-високата водна разтворимост на СККВ в рамките на пробата е била не повече от 0,0014 %. Предвид ниската водна разтворимост на СККВ Комисията изобщо не доказва, че е имала основание да основе въпросната класификация на това вещество на предположението, че всички МАВ в рамките на СККВ се разтварят във водна фаза и са достъпни за водните организми. От таблица 7.6.2 в допълнителния документ е видно, че 16-те МАВ съставки на СККВ представляват 9,2 % от това вещество. Като предполага, че всички тези МАВ се разтварят във вода, следователно Комисията по същество основава въпросната класификация на предположението, че 9,2 % от СККВ могат да се разтворят във вода. Видно обаче от точка 1.3 от допълнителния документ, тази стойност е нереалистична, тъй като максималната разтворимост е 0,0014 %“.

V. Производството пред Съда

23. С жалбата си, подадена на 17 декември 2015 г., Комисията иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, да върне делото за ново разглеждане на Общия съд и да не се произнася по съдебните разноски.

24. Ответниците искат от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски. Ответниците искат Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски и в случай че жалбата бъде уважена.

25. ЕСНА и GrafTech Iberica, SL, встъпили страни в подкрепа съответно на Комисията и на ответниците в производството пред Общия съд, са страни и в производството пред Съда.

26. Датското, германското и нидерландското правителство встъпват в производството по обжалване в подкрепа на Комисията.

27. С определение от 7 юли 2016 г. Съдът отхвърля молбата на ответниците за временни мерки, подадена на 24 март 2016 г., за спиране на изпълнението на спорния регламент.

28. Комисията, ответниците, ЕСНА, датското, германското и нидерландското правителство представят писмени становища. Комисията, ответниците, ЕСНА, GrafTech Iberica SL, датското и германското правителство представят доводи в съдебното заседание, проведено на 15 юни 2017 г.

VI. Съображения

29. Жалбата на Комисията почива на три основания, които ще разгледам последователно. Първо, Общият съд не е изложил мотиви (А). Второ, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като не е взела предвид разтворимостта на СККВ като цяло (Б). Трето, Общият съд е надхвърлил пределите на компетентността си за контрол по делото, с което е изопачил представените пред него доказателства (В).

1. Първо основание за обжалване: липса на мотиви

30. Комисията твърди, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, с което е нарушил членове 36 и 53 от Статута на Съда на Европейския съюз. В това отношение Комисията счита, че от обжалваното съдебно решение не става ясно дали Общият съд приема, че: i) Комисията неправилно е приложила метода на сумиране (а не друг метод, например метода на пряко класифициране), или ii) Комисията е приложила метода на сумиране по неправилен начин.

31. Не съм съгласен, че обжалваното съдебно решение е неясно в това отношение.

32. Параграфите от обжалваното съдебно решение с ключово значение (точки 32—34, възпроизведени по-горе в точка 22 от настоящото заключение) ясно показват, че Комисията е приложила метода на сумиране по неправилен начин.

33. В точка 30 от обжалваното съдебно решение е посочено, че Комисията „не е изпълнила задължението си да вземе предвид всички релевантни фактори и обстоятелства, за да направи надлежна преценка на съотношението, в което 16-те МАВ съставки присъстват в СККВ, и на техните химически ефекти“.

34. По този начин Общият съд посочва, че Комисията не е взела предвид всички релевантни фактори, които биха ѝ позволили да прецени правилно химическите ефекти на *съставките* на СККВ. Споменаването на оценката на съставките ясно показва, че Общият съд изразява загриженост относно начина, по който Комисията е приложила метода на сумиране (метод, основан на класифициране на съставките, а не на веществото като цяло).

35. В точка 31 от обжалваното съдебно решение е посочено, че: „[с]ъгласно точка 7.6 от допълнителния документ за целите на класифицирането на СККВ *въз основа на нейните съставки* е било предположено, че всички налични в СККВ МАВ се разтварят във водна фаза и по този начин са достъпни за водните организми“. (Курсивът е мой.)

36. С други думи, при прилагане на метода, основан на класифициране на съставките, тоест на метода на сумиране, Комисията е направила предположение относно разтворимостта на тези съставки.

37. Във всяка точка от 32 до 34 от обжалваното съдебно решение Общият съд обвързва това предположение с факта, че Комисията не е взела предвид разтворимостта на СККВ като цяло⁸. Например в точка 34 Общият съд посочва: „[и]редвид *ниската водна разтворимост на СККВ* Комисията изобщо не доказва, че е имала основание да основе въпросната класификация на това вещество на предположението, че всички МАВ в рамките на СККВ се разтварят във водна фаза и са достъпни за водните организми“. (Курсивът е мой.)

38. Именно неотчитането на ниската разтворимост на СККВ като цяло съставлява явна грешка в преценката, която обосновава отмяната на спорния регламент.

39. От изложеното следва, че загрижеността на Общия съд е свързана с начина, по който Комисията е приложила метода на сумирането, а не с избора на самия метод.

⁸ „Нито Комисията, нито ЕСНА [...] доказа пред Общия съд, че [...] Комисията е отчела факта, че [...] съставките на СККВ се освобождават от СККВ само в ограничено количество и че веществото е много стабилно“; „[...] нито становището на КОР относно СККВ, нито допълнителният документ съдържа мотиви, от които да личи, че [...] е отчетена ниската разтворимост във вода на СККВ [...] Тези мотиви обаче не позволяват да се докаже, че ниската разтворимост на [СККВ] е взета предвид“.

40. Поради това Общият съд не е нарушил задължението си да изложи мотиви. Предлагам първото основание за обжалване да се отхвърли като необосновано.

41. В заключение отбелязвам, че въпросът дали Общият съд неправилно е приел, че Комисията е задължена по закон да отчете разтворимостта на СККВ при прилагането на метода на сумиране, е материалноправен въпрос (разглежда се във връзка с второто основание по-долу). Той не е свързан с въпроса дали мотивите на Общия съд са достатъчни и поради това е ирелевантен в рамките на първото основание.

2. Второ основание за обжалване: избор на метод за класифициране и/или неправилното му прилагане

1. Първа част: избран е неправилен метод

42. В първото си основание Комисията твърди, че обжалваното съдебно решение е неясно по отношение на това дали: i) Комисията неправилно е приложила метода на сумиране, или ii) Комисията е приложила метода на сумиране по неправилен начин. Във второто си основание Комисията разглежда последователно двата алтернативни прочита на обжалваното съдебно решение (в рамките съответно на първата и втората част от второто основание) и стига до извода, че всяка от тези алтернативи е опорочена поради грешки при прилагане на правото.

43. С оглед на отговора ми във връзка с първото основание, в който стигам до извода, че първото предложено от Комисията тълкуване представлява неправилен прочит на решението на Общия съд, предлагам първата част от второто основание да се отхвърли като необоснована.

2. Втора част: прилагане на метода на сумиране по неправилен начин

i) Доводът на Комисията: методът на сумиране е изчерпателен

44. Комисията твърди, че разполага с *право на преценка* да реши дали са налице достатъчно данни, гарантиращи използване на метода за пряко класифициране или, в противен случай, на свързващи принципи⁹. След като е установила обаче, че няма достатъчно данни за прилагането на никой от тези методи, поради което е решила да приложи метода на сумирането, Комисията *не може* да вземе предвид никакви данни или доказателства, различни от изрично предвидените в подробните правила, описващи метода на сумиране в приложение I към Регламента CLP.

45. Комисията извежда четири извода от това положение. Първо, Комисията не е допуснала грешка в преценката, като не е отчетла разтворимостта на СККВ като цяло, когато е класифицирала това вещество. Всъщност не е имало как да вземе предвид разтворимостта на СККВ.

46. Второ, Комисията не е допуснала грешка в преценката, като е предположила, когато е прилагала метода на сумиране, че релевантните МАВ, присъстващи в СККВ, се разтварят във вода. Това предположение е присъщо на самия метод на сумиране.

47. Трето, Комисията е отчетла съотношението, в което релевантните съставки са налични в СККВ и техните химически ефекти, както се изисква от метода на сумиране и от съдебната практика (цитирана в точка 29 от обжалваното съдебно решение).

⁹ Базово класифициране, което използва данни за сходни вещества.

48. Четвърто, Общият съд неправилно е приел, че за да се приложи методът на сумиране, релевантните съставки трябва да представляват значителна част от подлежащото на класифициране вещество.

49. Що се отнася до четвъртия извод, Общият съд не прави подобна констатация, а прочитът на обжалваното решение от страна на Комисията е явно неправилен в това отношение. Действително, самата Комисия въвежда този довод донякъде пробно. Поради това няма да се спирам по-подробно на този въпрос.

50. Първият, вторият и третият извод на Комисията по-горе по същество повдигат един и същ въпрос. Що се отнася до първия и третия извод, и в двата случая Комисията по същество изразява несъгласие с констатацията на Общия съд, че разтворимостта на СККВ като цяло е релевантен фактор, който тя е била правно задължена да вземе предвид. Що се отнася до втория извод, обжалваното съдебно решение всъщност не критикува Комисията заради самото предположение, а по-скоро заради факта, че не е била взета предвид разтворимостта на СККВ като цяло.

51. Поради съображения, които ще изложа по-долу, считам, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото.

ii) Кой е „релевантният фактор“, който следва да се вземе предвид?

52. В сърцевината на спора е „релевантността“ на определено фактическо обстоятелство и начинът, по който трябва да се определи тази релевантност.

53. Обжалваното съдебно решение¹⁰ се позовава на установената съдебна практика, съгласно която, преди да приеме даден акт, Комисията е длъжна да вземе предвид „всички фактори и обстоятелства от значение за положението, което този акт има за цел да регламентира“. Това задължение може да се проследи ясно в практиката на Съда до по-общото задължение за добра администрация, от което произтича „задължението на компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими към дадения случай данни [и] правото на засегнато лице да изложи становището си и да получи надлежно мотивирано решение“¹¹.

54. Не считам, а впрочем и никоя от страните не твърди, че в съдебната практика неправилно се приема, че Комисията има правно задължение да отчита всички релевантни фактори. Никоя от страните не твърди също, че в случая Комисията *действително* е отчела разтворимостта на СККВ като цяло при прилагането на метода на сумиране. По-скоро същността на спора е дали разтворимостта на СККВ като цяло е „релевантен фактор“, който трябва да се вземе предвид в рамките на метода на сумиране.

55. Най-напред следва да се отбележи, че въпросът дали конкретна информация, доклад, констатация и т.н. е „релевантен фактор“, по отношение на който съществува правно задължение да бъде отчетен, и дали този релевантен фактор е бил отчетен на практика, по принцип са фактически въпроси. Единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да

10 Решение от 7 октомври 2015 г., Bilbaína de Alquitranes и др./Комисия (Т-689/13, непубликувано, ЕУ:Т:2015:767, т. 24).

11 Решения от 21 ноември 1991 г., Technische Universität München (С-269/90, ЕУ:С:1991:438, т. 14), и от 29 март 2012 г., Комисия/Естония (С-505/09 Р, ЕУ:С:2012:179, т. 95).

установява фактите, освен в случаите, когато неточността на неговите фактически констатации следва от представените пред него доказателства, и от друга страна, да преценява тези факти¹². В резултат от това, ако не се твърди, че фактите са били изопачени¹³, повторната преценка на релеванността по принцип е извън компетентността на Съда¹⁴.

56. Доводът на Комисията обаче по същество се свежда до това, че разтворимостта на СККВ е „ирелевантна“, *тъй като методът на сумиране не я идентифицира като релевантна*. С други думи, Комисията няма право на преценка при определянето на това какво представлява „релевантен фактор“ и е правно задължена да отчита *онези и само онези елементи*, които са предвидени в Регламент CLP (приложение I, точки 4.1.3.5, 4.1.3.5.2 и 4.1.3.5.5).

57. Въпросът дали Регламент CLP действително изчерпателно определя релевантните фактори, като по този начин не позволява на Комисията да отчита други фактори, е правен въпрос.

58. Според мен Комисията не е лишена от право на преценка в това отношение. Тя трябва да прецени дали са налице други релевантни фактори и съгласно цитираната в бележка под линия 11 съдебна практика при наличие на такива фактори тя има правно задължение да ги вземе предвид¹⁵.

59. В обобщение на гореизложеното и за да е напълно ясен обсъжданият правен въпрос, е полезно тук да се очертаят четири правни въпроса, които евентуално могат да бъдат предмет на съдебен контрол:

- дали Комисията има право на преценка да определя „релевантни фактори“ извън посочените в релевантните части на приложимата правна уредба,
- дали Комисията правилно е упражнила това право на преценка и е идентифицирала определен релевантен фактор,
- след идентифицирането на релевантен фактор дали Комисията на практика е изпълнила правното си задължение да отчете този фактор при упражняване на правото си да вземе решение,
- дали Комисията е придала достатъчна тежест на този фактор в оценката.

60. В рамките на втората част от второто основание за обжалване се обсъжда само първият от тези въпроси.

iii) Имала ли е Комисията право на преценка?

61. По принцип е възможно законодателят на Съюза да предостави на Комисията правомощия за приемане на актове, като при това изключи разглеждането на определени фактори. Очевиден пример би била забраната за отчитане в процеса на оценка на събития, настъпили преди определена дата. Възможно е също законодателят на Съюза да възложи на Комисията задача без никакво право на преценка, например за изчисляване на тонаж или парични плащания чрез използването на математически формули.

12 Член 256 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда.

13 Всъщност Комисията твърди, че Общият съд е изопачил представените му доказателства, но отделно в рамките на третото основание и по начин, който е без значение за настоящия анализ (вж. по-долу по-специално т. 104 и 105).

14 Определение от 27 март 2014 г., Polyelectrolyte Producers Group и др./Комисия (C-199/13 P, непубликувано, EU:C:2014:205, т. 33—36).

15 Дали те променят резултата от оценката е друг въпрос, който по принцип е част от правото на преценка на Комисията да извършва сложни научни оценки, което всъщност се потвърждава в същата съдебна практика.

62. Не считам обаче, че тези случаи могат да се съпоставят със случаи като настоящия, включващи етап (евентуално решаващ) от много сложна научна оценка, които са от съвсем различно естество.

63. Както Съдът вече е постановил, „правото на преценка на администрацията, което има основно значение, за да може да отчита многобройните непредвидими факти, специфични за всеки отделен случай, не е несъвместимо с общия принцип на равно третиране, на който се позовава жалбоподателят [...] Този общ принцип не означава, че при прилагане на съответната разпоредба администрацията трябва само механично да приложи предварително определени правила и критерии. Подобно тълкуване би било в разрез с необходимостта от оценка на често сложните фактически обстоятелства, специфични за всеки отделен случай“¹⁶.

64. Въпреки че контекстът на този цитат е доста различен, общият принцип е валиден. Да се изисква от администрацията да преценява особено сложни факти, докато е с нахлузена усмирителна риза, може да доведе до несправедливи, дори бъдещи почуда резултати.

65. Разбира се, Комисията не твърди, че не разполага с право на преценка по отношение на *цялата* оценка, а само по отношение на *отделни* нейни части.

66. Според мен обаче този извод съдържа, ако не вътрешно противоречие, то поне твърде неуместно противопоставяне. От една страна, Комисията потвърждава, че разполага с широко право на преценка по отношение на *уместността на определен метод за класифициране*. От друга страна, тя трябва да разгледа всеки метод в рамките на стъпаловидния подход в строго йерархична поредност (метод на пряко класифициране, на свързващите принципи и на сумирането). Освен това, ако Комисията избере метода на сумиране, тя отрича, че разполага с каквото и да било право на преценка *в рамките на този метод за класифициране*. Тя трябва „механично“ да следва метода, оставайки сляпа за всякакви фактори, които не са изрично посочени в Регламента CLP.

67. Не съм съгласен с това.

68. Най-напред и преди всичко не съм убеден в предлаганото от Комисията разделение между: i) широкото право на преценка при избора на подходящ метод, и ii) абсолютната липса на право на преценка при неговото прилагане. По естеството си и двете стъпки, тоест изборът и прилагането на метода, са *част от една и съща* особено сложно научна оценка на източника на опасност. На практика следва да се очаква, че грижливият администратор най-напред ще събере всички налични данни. В зависимост от това дали в тези данни има достатъчно или недостатъчно индивидуални елементи, по-нататък той ще реши кой метод да избере, като естествено отчете какви данни са необходими за всеки от съответните методи.

69. Не мога да изключа, че в случаите, в които Комисията има право на преценка, когато оценката се разглежда *като цяло*, могат да се открият *отделни части* от нея, по отношение на които Комисията действително е лишена от право на преценка. Трябва обаче да има ясно основание за подобно раздробяване на оценката. В случая не виждам такова.

70. Бих искал да подчертая, че по никакъв начин не твърдя, че по същество достигнатият от Комисията резултат е неприемлив. Не изразявам никакво становище относно това дали класифицирането на СККВ е правилно или неправилно. Посочвам този аспект единствено за да покажа, че е налице вътрешноприсъщо право на преценка при избора на метод, а следователно и в рамките на цялата сложна научна оценка

¹⁶ Решение от 7 юни 1972 г., Brandau/Съвет (46/71, EU:C:1972:50, т. 12–14). Вж. в този смисъл и решение от 7 май 1992 г., Съвет/Brems (C-70/91 P, EU:C:1992:201), както и заключението на генералния адвокат Darmon по дело Съвет/Brems (C-70/91 P, непубликувано, EU:C:1992:77, стр. 2993 и 2994).

71. Бих добавил, че всъщност в конкретния случай не става ясно, че Комисията се е придържала строго към предлагания от нея подход. Тя твърди, че трябва да разглежда всеки метод в строга йерархична поредност и няма право на преценка в това отношение. Всъщност обаче се оказва, че в действителност при оценката на СККВ Комисията е преминала директно от първия метод (пряко класифициране) към третия (метод на сумиране), без изрично да разгледа и отхвърли втория метод (на свързващите принципи) като алтернативна възможност.

72. Освен това има поне още четири други обстоятелства, които според мен потвърждават, че доводът на Комисията за пълна липса на право на преценка трябва да се отхвърли.

73. Първо, ако се погледне самият текст на точка 4.1.3 от приложение I към Регламента CLP, озаглавена „Критерии за класифициране на смеси“, в избраната формулировка може да се намери основание за наличието на известно право на преценка: „[з]а да се използват *всички налични данни* за целите на класифицирането на опасностите за водната среда, свързани със сместа, следното се прилага, *когато е подходящо*“. (Курсивът е мой.)

74. По-нататък в този раздел е описан стъпаловидният подход при класифициране. В частите от приложение I към Регламента CLP, които предвиждат прилагането и описват съдържанието на метода на сумиране, няма текстове, които да забраняват отчитането на фактори, различни от изрично посочените¹⁷.

75. Разбирам твърдението на Комисията относно законосъобразността на действията на администрацията в този контекст, което по същество се свежда до това, че тъй като тя е публичен орган, ѝ е разрешено да действа само в границите на закона. Поначало подобна визия заслужава само похвала. В конкретния случай обаче, както текстуалните, така и систематичните предели на закона просто не са толкова тесни, колкото ги представя Комисията.

76. Второ, следва да се имат предвид и по-широкият контекст и международният произход на Регламента CLP. Съгласно съображение 6 от Регламента CLP: „[н]астоящият регламент е следствие на редица декларации, в които Общността потвърди своето намерение да допринесе за глобалното хармонизиране на критериите за класифициране и етикетиране не само на равнище ООН, но и чрез включването на международно съгласуваните критерии на GHS в законодателството на Общността“.

77. Стъпаловидният подход при класифицирането на източниците на опасност за водната среда отразява подхода, възприет на международно равнище в рамките на Глобалната хармонизирана система за класифициране и етикетиране на химикали (наричана по-нататък „GHS“). Действително значителни части от този подход, описан в приложение I към Регламента CLP, са почти напълно идентични с еквивалентните насоки на GHS¹⁸.

78. Приложение 9 към GHS е по-пълно от точка 4 от приложение I към Регламента CLP. Според мен от приложение 9 става ясно, че могат да се дадат подробни насоки, но е трудно да се предвидят правила в тази област, които да могат да се прилагат напълно систематично и механично. Например приложение 9 към GHS изброява предизвикателства във връзка с „проблемите при тълкуване“, свързани с „трудните вещества“, които включват „слабо разтворими“ и „сложни или многокомпонентни вещества“¹⁹.

17 Вж. определение от 22 май 2014 г., Bilbaína de Alquitranes и др./ECHA (C-287/13 P, непубликувано, EU:C:2014:599, т. 34), където подобна липса на изрични ограничения е използвана като фактор в подкрепа на констатацията за наличие на право на преценка (вж. също по-долу т. 90).

18 Приложение 9 към Глобалната хармонизирана система за класифициране и етикетиране на химикали [Globally Harmonized System of Labelling and Classification of Chemicals] (GHS), четвърто издание. Може да се намери на адрес: https://www.unece.org/fileadmin/DAM/trans/danger/publi/ghs/ghs_rev04/English/ST-SG-AC10-30-Rev4e.pdf.

19 В точка A9.1.10, вж. също точки A9.3.5.7 и A9.3.5.10.

79. Преди да пристъпи към описание на хармонизираната схема за класифициране, приложение 9 към GHS най-напред посочва, че „не си поставя за задача да обхване всички случаи, които възникват в процеса на класифициране. Поради това то следва да се разглежда като *подлежащ на развитие документ*, който отчасти описва *основните принципи* на системата, основаваща се по-скоро на източниците на опасност, отколкото на риска, и определените критерии. Отчасти то трябва също да съхрани натрупания опит при използване на схемата, като включи тълкуването, позволяващо *привидно определените* критерии да се прилагат в голям брой нестандартни случаи“. (Курсивът е мой.)²⁰.

80. От това става ясно, че международните стандарти, които законодателят на Съюза е искал да инкорпорира с Регламента CLP, свидетелстват за по-нюансиран подход. Те установяват принципите, и макар насоките да са много подробни, се признава открито, че има сложни положения и че правилата не могат да се считат за напълно изчерпателни списъци за проверка.

81. Трето, според мен е важно също да се погледне отвъд конкретния случай и да се помисли за цялостната система и за прилагането на Регламента CLP. В настоящия случай Комисията твърди, че не разполага с право на преценка и на това основание стига до извода, че е задължителна *най-строгата* класификация на източника на опасност. В конкретния случай този извод действително е в съответствие с целта на Регламента CLP да осигури високо равнище на защита на човешкото здраве и околната среда. Какво обаче би било положението в други случаи, при които невъзможността на Комисията да вземе предвид други релевантни фактори в крайна сметка би довела до *по-ниска* класификация на източника на опасност, която иначе би била оправдана?

82. Вярно е, че съществува класификацията „предпазна мрежа“, която позволява веществата, които не са били класифицирани с остра водна токсичност, категория 1, или с хронична водна токсичност, категории 1, 2 или 3, но при които все пак има основания за загриженост, да бъдат класифицирани като хронична водна токсичност, категория 4. Тази възможност намалява риска от „твърде ниско“ класифициране.

83. Според мен обаче „предпазната мрежа“ трябва да се третира именно като такава. По дефиниция тя се използва на последно място. Ако станат известни много важни релевантни фактори, които сериозно поставят под въпрос „твърде ниското“ класифициране на източника на опасност, те трябва да се включат в основната оценка.

84. Ако действително е налице право на преценка, трябва да се приеме, че то е двупосочно. Ако станат известни много важни релевантни фактори, които показват, че източникът на опасност е класифициран „твърде високо“, тези фактори също трябва да се включат в основната оценка. Именно това е позицията на ответниците.

85. Подчертавам, че нищо от посоченото до момента не отговаря на въпроса какво е „релевантен фактор“ или каква тежест трябва да му се придаде (вж. т. 59 по-горе). Тези въпроси на първо място са от компетентността на Комисията. В случай на съдебен контрол Общият съд следва да провери дали в това отношение е била допусната явна грешка.

86. Накрая, Съдът вече е разглеждал дело във връзка със СККВ. Дело T-93/10 Bilbaína/ECHA (а в производството по обжалване, C-287/13 P Bilbaína/ECHA) (наричано по-нататък дело „Bilbaína I“)²¹ се отнася, доколкото има значение по настоящото дело, до идентифицирането на СККВ като много устойчиво и много биоакмулиращо вещество (наричано по-нататък „vPvB“).

²⁰ Вж. т. A9.1.16

²¹ Решение от 7 март 2013 г., Bilbaína de Alquitranes и др./ECHA (T-93/10 P, EU:C:2013:106). Определение от 22 май 2014 г., Bilbaína de Alquitranes и др./ECHA (C-287/13 P, непубликувано, EU:C:2014:599).

87. За да идентифицира определено вещество като vPvB, Комисията трябва да спази изискванията, установени по-специално в приложение XIII към Регламент № 1907/2006. В редакцията, приложима към онзи момент, критериите за идентифициране на едно вещество като vPvB се съдържат в раздели 1.1, 1.2 и 1.3 от приложение XIII. Критериите не упоменават свойствата на съставките на веществото. В действителност обаче СККВ е била идентифицирана като vPvB въз основа на свойствата на нейните *съставки*.

88. Жалбоподателите оспорват това отклонение от критериите, установени в приложение XIII. Общият съд потвърждава подхода на Комисията. В производството по обжалване Съдът потвърждава решението, като в точка 34 посочва: „[Д]ействително, в редакцията, приложима към датата на приемане на спорното решение, приложение XIII към Регламента REACH не предвижда изрично, че е възможно идентифицирането на вещество чрез отчитане на PBT или vPvB свойствата на съответните съставки. Противно на твърденията на жалбоподателите, това обаче не означава, че приложение XIII към Регламента REACH не допуска отчитането изобщо на PBT или vPvB свойствата на съответните съставки на веществото“.

89. Съдът потвърждава, че отчитането на свойствата на съставките освен това е и в съответствие с целите на Регламента REACH.

90. Между тези дела има съществени различия. По-специално дело Bilbaína I се отнася до Регламента REACH, а не до Регламента CLP. Въпреки това и по двете дела се повдига един и същ принципен въпрос. Кога Комисията разполага с право на преценка дали да се отклони от критериите за оценяване на вещество, предвидени в регламент и да идентифицира други релевантни фактори? В дело Bilbaína I Общият съд и Съдът действително установяват, че е налице право на преценка да се идентифицират други релевантни фактори, което се основава на: i) липсата на текст, който не допуска такова право на преценка; ii) факта, че отчитането на тези фактори е в съответствие с целта на Регламента REACH.

91. Както отбелязах по-горе, в настоящия случай в приложение I към Регламента CLP липсва текст, който категорично да не допуска да се идентифицират други релевантни фактори при прилагане на метода на сумиране.

92. Що се отнася до целите, препращам към коментарите си по-горе в точки 81—84. Ако по принцип се приеме, че е налице известно право на преценка, трябва да се приеме също, че то е двупосочно. Това право може да се упражнява по начин, който ясно съвпада с посоката на целите, като налага по-висока и по-строга класификация на източниците на опасност. То може да се упражнява обаче и по начин, който води до по-ниска и по-малко строга класификация. Това не означава, че целите на Регламента CLP са компрометирани, а просто че наличната информация е отчетена по-пълно, за да бъде класифицирането възможно най-точно.

93. С оглед на всички изложени съображения считам, че от правна гледна точка Комисията е разполагала с право на преценка да идентифицира други релевантни фактори при прилагане на метода на сумиране, без да нарушава Регламента CLP.

94. Като достигам до този извод, отново подчертавам, че въпросът кои са тези релевантни фактори е фактически въпрос, който при липсата на изопачаване на фактите е бил разрешен от Общия съд и не може да се преразглежда от Съда. Освен това отбелязвам, че в нито един момент Общият съд не е (и не би могъл) да приеме, че *ако хипотетично* Комисията бе отчела ниската разтворимост на СККВ, тя би допуснала явна грешка, класифицирайки СККВ като вещество с остра водна токсичност, категория 1, и с хронична водна токсичност, категория 1. Всъщност именно *обективното бездействие* на Комисията да вземе предвид това обстоятелство в мотивите си, потвърдено от Общия съд, е довело до частична отмяна на оспорвания регламент.

95. Накрая, изложената по-горе оценка разглежда конкретния въпрос относно *наличието* на право на преценка в специфичния контекст по настоящото дело. Макар да засяга въпроса, тя не стига до заключение относно *обхвата* на правото на преценка в случаите, когато основното законодателство съдържа значителни и подробни насоки. Според мен това е важен въпрос, който следва да се отбележи, но който не трябва да се разглежда в настоящото производство по обжалване.

iv) Заключение по втората част от второто основание

96. С оглед на изложеното не считам, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Комисията е приложила неправилно метода на сумиране и предлагам втората част от второто основание да се отхвърли като необоснована. Във връзка с точка 55 по-горе, доколкото втората част от второто основание следва да се тълкува като поставяща под въпрос фактическата преценка на Общия съд относно релевантността на разтворимостта на СККВ като цяло, тя следва да бъде отхвърлена като недопустима.

3. Трето основание за обжалване: надхвърляне на пределите на съдебния контрол и изопачаване на доказателствата

97. Комисията твърди, че Общият съд е надхвърлил пределите на съдебния контрол, като е излязъл извън преценката на явните грешки и е заменил със собствената си оценка тази на Комисията, с което е изопачил представените пред него доказателства.

98. По същество Комисията твърди, че Общият съд неправилно е отдал толкова голямо значение на предположението, че съставките МАВ на СККВ се разтварят във вода. Това бил само един от много други фактори, на които се основава научната оценка. Освен това Общият съд не го разгледал в съответния контекст.

99. Не съм съгласен с това.

100. Считам, че доводите на Комисията са погрешни, тъй като се основават на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение. Както изясних в точка 50 по-горе, Общият съд не упреква Комисията по-специално заради предположението, че съставките на СККВ се разтварят във вода. Той не счита, че Комисията не е имала право на подобно предположение. Загриженост у Общия съд всъщност буди фактът, че като е направила това предположение, Комисията не е отчела разтворимостта на СККВ като цяло.

101. Само това е достатъчно, за да може третото основание на Комисията да се отхвърли като необосновано.

102. Доколкото обаче третото основание може да се разбира в смисъл, че Общият съд е надхвърлил пределите на съдебния контрол i) като е идентифицирал разтворимостта на СККВ като цяло като релевантен фактор или ii) като е придал твърде голяма тежест на този фактор, излагам следните съображения.

103. Първо, въпросът дали Комисията има право на преценка относно идентифицирането като релевантен фактор на разтворимостта на СККВ като цяло, бе обсъден по-горе в рамките на втората част от второто основание. Тя има такова право.

104. Второ, както бе посочено в точка 55 по-горе, въпросът дали разтворимостта на СККВ като цяло е „релевантен фактор“, за който е налице правно задължение да бъде отчетен, е фактически въпрос от изключителната компетентност на Общия съд, освен в случай на изопачаване на фактите²².

105. Комисията твърди, че Общият съд е изопачил фактите, като е разгледал позоваването на разтворимостта на *съставките* на СККВ извън контекста му и като не е отчетел значението му в рамките на метода на сумиране. Комисията не твърди изрично, че Общият съд е изопачил фактите, когато е идентифицирал като релевантен фактор разтворимостта на СККВ *като цяло*.

106. Доколкото обаче нейните доводи могат да се възприемат по този начин, достатъчно е да се каже, че разтворимостта на веществото като цяло очевидно не е страничен елемент или незначителна подробност. Разтворимостта на веществото е упомената няколкократно в точка 4 от приложение I към Регламента CLP във връзка с оценката на водната токсичност и е посочена изрично като източник на затруднения в случай на ниска разтворимост²³. Тя също се обсъжда обстойно в приложение 9 към GHS, което е инкорпорирано в правото на Съюза, по-специално чрез точка 4 от приложение I към Регламента CLP²⁴. Поради това Общият съд не допуска изопачаване на фактите, що се отнася до релевантността на този фактор.

107. Трето, що се отнася до тежестта, отредена от Общия съд на разтворимостта на СККВ като цяло, ще отбележа само, че обжалваното съдебно решение запазва мълчание по този въпрос. В обжалваното съдебно решение не се посочва, че ако Комисията бе отчетела разтворимостта на СККВ като цяло, тя неизбежно би „надделяла“ над всички останали фактори. Общият съд прави единствено извода, че Комисията е допуснала явна грешка, като обективно *не е взела предвид* разтворимостта на СККВ като цяло (вж. също по-горе т. 93).

108. С оглед на изложеното считам, че Общият съд не е надхвърлил пределите на контрола за законосъобразност на спорния регламент или изопачил фактите. В резултат от това третото основание за обжалване следва да се отхвърли като необосновано.

VII. Заключение

109. Предлагам на Съда:

- да отхвърли жалбата като неоснователна,
- да осъди Европейската комисията да заплати направените от нея съдебни разноски, както и тези на ответниците и на GrafTech Iberica, SL,
- да осъди Европейската агенция по химикалите (ECHA) и встъпилите страни да понесат направените от тях съдебни разноски.

²² Определение от 27 март 2014 г., Polyelectrolyte Producers Group и др./Комисия (C-199/13 P, непубликувано, EU:C:2014:205, т. 33).

²³ Точка 4.1.2.10 от приложение I посочва проблемите при класифициране на слабо разтворими неорганични съединения и метали; точка 4.1.2.6 и класифицирането в рамките на предпазната мрежа като категория 4, посочени по-горе в точки 82 и 83. Разтворимостта е част от определението за „наличност“ по точка 4.1.1.1.

²⁴ Вж. по-горе точка 78.